

[Antonsen.]

Vi vil som nævnt ved anden behandling stille ændringsforslag om fri sammenlægning og en række andre ændringsforslag i konsekvens heraf, herunder om en yderligere forhøjelse af arealgrænsen for landbrugsforpligtelsen. Jeg kan i den forbindelse henvise til, at man allerede i 1964-beretningen fra Dansk Landbrugs Realkreditfond gav udtryk for, at ejendomme under 5 ha erfaringsmæssigt ej heller i videre omfang efterspørges til fortsat selvstændig landbrugsdrift, men til boligformål o. lign. Om grænsen lige netop skal være ved de 5 ha, kan vi vende tilbage til, men også på dette punkt vil vi altså foreslå en forhøjelse.

Ved sammenlægning af landbrugsejendomme stilles der krav om, at bygninger, ikke landbrugsbygninger og driftsbygninger, men kun beboelsesbygningerne, opretholdes, og så vidt jeg kan se, er argumentet det, at man ikke kan tillade, at huse rives ned i en periode, hvor vi har mangel på boliger. Jeg mener ikke, at de to ting hænger ret meget sammen, for mangelen på boliger er jo ikke nødvendigvis til stede netop i de områder, hvor vi har det stærke behov for at lægge landejendomme sammen. Man kan meget vel tænke sig, at der meget langt fra byområder er gamle landbrugsbeboelsesejendomme, som meget stærkt trænger til istandsættelse, hvis de overhovedet skal tages i brug igen, og som der ikke er nogen mulighed for at leje ud, fordi der som sagt er langt til de steder, hvor man efterspørger lejligheder. Hvorfor skal man tvinge en landbruger til at opretholde en sådan faldefærdig bygning og sørge for at holde den brandforsikret? Også det vil vi gå imod.

Vi er meget opmærksom på, at der er et stort kapitalproblem her for landbruget som i øvrigt for hele erhvervslivet, og vi vil på dette område lægge vægt på en generel løsning. Vi har meget hyppigt peget på, at den økonomiske politik må omlægges, at vi må lette det stærke tryk, der gennem de senere år har været lagt på kreditpolitikken, på rentepolitikken, og i højere grad lægge trykket over på finanspolitikken. Vi har gennem det skatteforslag, vi fremsatte sidste år, konkret stillet et beløb på 800 mill. kr. yderligere til rådighed som et kasseoverskud, der kunne bidrage til en lettelse af kredit-

politikken. Der er to former for kapital, landbruget har brug for: fremmed kapital og egenkapital. Og med hensyn til fremmedkapitalen er det jo sådan, at landbruget vel nok er det erhverv, der er bedst stillet herhjemme; det har det store, faste kapitalapparat, som efter vort udmærkede realkreditsystem kan belånes meget højt; på dette punkt har landbruget altså et fortrin fremfor de øvrige erhverv. Derimod er der et problem på egenkapitalens område, og det skyldes igen restriktioner, som opretholdes alene for landbrugets vedkommende, nemlig at man fastholder reglen om, at der ikke er nogen mulighed for at drive almindeligt landbrug under anden ejendomsform end selveje. På det punkt så vi meget gerne — selv om man måske ikke vil tage det helt store konsekvente skridt og sige, at også på dette område bør der være frihed — at landbrugsministeren brugte den paragraf, der giver adgang til at give dispensation for selskaber til at drive landbrug, til at give dispensation for familieselskaber, således at når f. eks. en ung mand skulle arve ejendommen derhjemme, men havde flere søskende, at de så sammen kunne danne et selskab, som ejede ejendommen, i stedet for at de andre søskende skal trække deres kapital ud af den. Det vil være af interesse for ham, der bliver der, at hans egenkapital vil være større, og det vil være af interesse for de søskende, som får en andel i ejendommen, at de vil få deres midler værdifast anbragt. Jeg vil gerne høre en udtalelse fra landbrugsministeren vedrørende dette punkt, og i øvrigt vil vi også her overveje at komme med et konkret ændringsforslag ved anden behandling.

Må jeg til slut sige om statshusmandsloven og loven om arbejderboliger på landet, at vi mener, at der her er en hel del, der kunne afvikles. Vi har alt for megen administration. Vi har grænser, som stiller virksomheder af lidt forskellig størrelse meget forskelligt, og det er slet ikke et system, som svarer til den specialisering, som dansk landbrug efterhånden i langt højere grad vil komme ind på, specielt hvis man fjerner de spændetrojer, der i dag hviler på erhvervet; men vi betragter bestemmelserne om afløsningsmuligheder som et skridt i den rigtige retning.